

Och den ljusnande framtid är vår?

Nej det är inte sant! Hissen har fastnat, tänker Haddock. Haddock och en kvinna han inte känner sitter fast i hissen. Kvinnan tar snabbt upp telefonen och ringer till någon, det tar några signaler innan hon kommer fram.

- Hej, det är Molly, jag sitter fast i hissen.

Molly heter hon, tänker Haddock. Personen i andra änden säger något som får henne att se missnöjd ut, ögonbrynen åker ihop och läpparna blir som ett streck.

- Jaha okej, men ni får skynda er! säger hon bestämt och slänger på luren, utan att säga hejdå.

Hon tittar på Haddock, eller snarare blänger lite surt. Observerar honom från topp till tå, han har slitna chinos, en billig skjorta, förra årets vinterjacka och extremt fula gymmaskor. Han skulle behöva lite stylingtips och även en ny resväska. Hon undrade hur någon som han ens kan ha råd att bo på hotellet, han ser inte direkt ut som av de typiska gästerna.

Haddock tittade tillbaka, han försöker le lite men hon ler inte tillbaka. Haddock tänker på ett ordspråk hans mamma brukade använda när han var liten; "det är bättre att vara den som log, än att vara den som inte log tillbaka". Molly har på sig en svart kavaj med matchande kjol, vit skjorta, svarta strumpbyxor och svarta högklackade skor. Hennes hästsvans är så hårt åtdragen att han undrar om hon har ont i huvudet. Precis när han tittar på den där hästsvansen tillsammans med den kalla make-upen börjar hon prata.

- Det är något fel på strömmen på hotellet, vi kommer att sitta fast här i ungefär tre timmar tills elektrikern kommer, men Kalle lovade att de skulle skynda sig. Jag har faktiskt viktiga möten, säger hon.
- Kalle? säger Haddock frågande.
- Kalle är vår vaktmästare, svarar hon.
- Vår vaktmästare? undrade han igen.
- Ja vår vaktmästare, jag äger hotellet och Kalle är hotellets vaktmästare, svarar hon med en liten suck.

Men Gud hon äger hotellet, tänker han. Här står jag i hissen med ägaren av GRAND HOTEL. Haddock vågar inte fråga något mer, och en pinsam tystnad breder ut sig.

Efter 15 minuter var det fortfarande helt tyst. Haddock har tagit upp sin bok och satt sig ner på heltäckningsmattan medan Molly står kvar lutad mot en av väggarna och fipplar med mobilen. Hon ser stel och obekvämt ut, som om hon tror att hissen när som helst ska öppnas och hon absolut måste se ut som om hon inte tänker missa en sekund av effektivitet. Hon hade lika gärna kunnat sätta sig ner, de ska ju vara fast i drygt två timmar till. Molly tar fram ett tuggummi och sträcker frågande fram påsen mot Haddock.

- Nej tack, säger han artigt.

Molly rycker på axlarna, och för blicken mot hans bok. Hon läser titeln, "Radhusdisco". Hon skrattar till för sig själv, den boken läste hon under semestern på Bali förra sommaren.

- Vad tycker du om boken? frågar hon. Själv älskade jag den.
- Har du läst Radhusdisco? frågar Haddock med ett förvånat leende.
- Ja, den är en av mina favoritböcker, säger hon och ler.

Äntligen ett leende, tänker Haddock.

- Ja den är riktigt bra och extremt rolig, säger han.
- Jag vet, så sjukt rolig. Läste den förra året under min semester på Bali, jag låg och solade på stranden och skrattade så tårarna sprutade, sa hon.
Åh, jag har alltid velat åka till Bali men min fru är inte så mycket för solsemester, svarar Haddock.
Bali är helt underbart, säger Molly och börjar berätta.

Hon hade varit på Bali helt ensam, en hel månad. Bara solat, ätit god mat, tränat och tagit det lugnt. Molly beskriver hur hon älskade djuphavsdykningen och att Bali hade massor av god mat, speciellt den vegetariska. Om att hotellägarjobbet faktiskt var oroligt tidskrävande och att hon brukade ta två långa semestrar per år för att verkligen vila upp sig, och då brukade hon inte ens ta med sig jobbtelefonen. Hon åkte oftast själv, förutom ett par gånger när hon tagit med sin mamma. Haddock tycker att det låter helt underbart, utom detaljen att åka ensam. Haddock tycker inte om att vara ensam, han vill åka med familjen. Han vill ligga i solstolen med en unge i knät, en som bygger sandslott, en som berättar en invecklat historia om en dröm som kanske är sann och en som enträget tjarar om glass. Eller mat. Eller tjuer "Titta pappa!" hela tiden. Han skulle aldrig kunna tänka sig att åka själv, Gud så ensamt. Nästan tragiskt.

Molly fortsätter berätta, hon har alltid gillat att vara ensam. Då är man inte beroende av någon, behöver aldrig bry sig om vad någon annan tycker eller känner. Man kan göra precis vad man vill, när man vill. Umgås med sig själv. Gå till stranden när man vill, äta lunch var man vill, besöka den sevärhet man själv tycker verkar intressantast.

- Det låter ju ganska härligt, att kunna göra precis vad man vill, när man vill, säger Haddock. Han försöker skämta, men ser att Molly inte ser kommentaren så.
- Ja, det är det också, svarar hon allvarligt.

Hon fortsätter att berätta om sitt arbete, att det tar mycket tid och energi. Att hon inte lyckats hålla en relation vid liv på grund av allt arbete, men tillägger sedan att hon egentligen inte vill ha någon heller. Att hon slitit som ett djur och pluggat i sex år efter gymnasiet och jobbat extra för att finansiera studierna. Hon hade inte tagit semester på flera år och varit på vippen att gå in i den berömda väggen. Nu tar hon lika allvarligt på semestern som hon gör på sitt arbete. Många kompisar hade försvunnit under tiden när plugg och jobb tog all energi, den enda som förstår är hennes absolut bästa kompis, som hon känt sen dagis.

- Känns det inte konstigt att ge upp allt för ett jobb? frågar Haddock. Han är förvirrad av Mollys dubbla budskap, att hon säger att det är underbart att vara ensam men samtidigt ger frånvaron av vänner en del i sin berättelse.
- Jag älskar mitt jobb. Jag har inte gett upp något, det finns inget mer jag vill ha, svarar hon bestämt.
- Aha, svarar Haddock tveksamt.

Han tycker att det låter helt galet, att välja jobb framför familj. Fast det är klart, hon tycker väl att det är sjukt att välja familj framför jobb, tänker han.

- Nu har jag pladdrat på jättelänge om mig själv, berätta om dig, säger Molly.
- Hahaha, det är nog en ganska långtråkig historia enligt dig, säger Haddock,
- Berätta nu, säger Molly.

Haddock börjar berätta. Om att han efter gymnasiet hängt runt och småjobbat, tagit det lugnt, festat och rest med kompisar. Att han så småningom hittat en tjej han tyckt mycket

om, gift sig med henne och skaffat fyra barn. Han berättar om deras familjesemestrar till Italien, Frankrike, Spanien och Kroatien. Under dessa resor hade de ätit god mat, badat och kollat på sevärdheter. Varje dag var härlig, men även en kompromiss. Alla ville vara med och bestämma, och ju äldre barnen blev desto duktigare blev de att argumentera för att få sin vilja fram.

Haddock började tänka att hans liv kanske lät lite tråkigt om man jämförde. Molly hade rest över hela världen, träffat massor av intressanta människor, gjort allt hon ville. Fast han levde ju sin dröm, den om en stor familj med en vardag i full fart. Bara att betala räkningarna var en utmaning när datorn kunde vara precis var som helst i hela huset, utan att någon ens använt den. Det är väl helt fantastiskt, jag har fått precis allt. Barn, fru, ett jobb jag gillar, godkänd ekonomi och goda vänner, tänker Haddock. Jag undrar om det var Mollys dröm att ha det som hon har det, det verkar ju så, funderar han, men han vågar inte fråga. Haddock hade faktiskt ställt sig den frågan flera gånger; hur kommer det sig att människors drömmar ser helt olika ut, att man har så olika syn på vad det är att lyckas. Att vissa strävar efter en ständig förändring med nya utmaningar, medan andra mår bäst av att göra i stort sett samma sak livet igenom.

Haddock fortsätter att berätta om sin vardag, med jobb, barn, fru, träningar, läxor och allt som hör till. Att hotellvistelsen faktiskt var en julklapp till hans fru. Mormor och morfar tog hand om barnen medan Haddock och hans fru kopplade av en hel helg. Pengarna hade han vunnit på en trisslott, och då bestämt sig för att göra något som han och hans fru verkligen ville, utan att behöva planera och spara i evigheter. Aha, han hade vunnit pengarna, tänkte Molly. Hon tyckte faktiskt att det lät ganska mysigt med familj, men det var när Haddock beskrev det. Hon visste att det var något som inte passade henne.

Molly och Haddock pratar på, ställer frågor och berättar. Efter ett tag känns det faktiskt som om de är bra kompisar och känner varandra väl. Molly berättar om hur hennes familj inte tycker om det faktum att hon valt att inte skaffa familj och allt sådant man "ska" som kvinna. Att hon vill gå sin egen väg, jobba, tjäna pengar och ha möjligheten att göra precis vad hon vill. Att hon även är otroligt frustrerad att det fortfarande 2016 finns olika regler för män och kvinnor. Varför ska kvinnor vilja skaffa barn, och sedan dessutom tvingas välja mellan barn och karriär? Hon tycker att det är otroligt orättvist och gammeldags. När hon tänker efter är det en av anledningarna till hennes livsval, hon vill gå emot normerna.

- När jag slutade gymnasiet och alla mina vänner började prata om familj och pojkvän fick jag total panik, Gud så tråkigt. Jag såg min framtid som mörk och oinspirerande, innan jag insåg att jag kunde göra precis vad jag vill, sa Molly.
- Jag tänkte precis tvärt om, sa Haddock. När jag träffade Ingrid, min fru, så var det som om allt föll på plats. Jag ville inte festa längre, jag ville lugna ner mig, skaffa barn, ett jobb där jag kunde tänka mig att stanna livet ut, vara med Ingrid och barnen och njuta av livet på det sättet.

Äntligen kände de hur hissen började röra sig neråt, snart skulle de få komma ut. Ganska skönt att få sträcka på benen men tråkigt att säga hejdå till en trevlig främling man aldrig mer kommer att få träffa.

- Det var väldigt kul att träffa dig, säger Molly.
- Detsamma, svarar Haddock.

Hissdörren öppnades och där stod Kalle, hotellets vaktmästare.

- Hej Molly, förlåt för att det tog sån tid, säger han snällt.

Molly ler till svar och Kalle sträcker fram handen mot Haddock.

- Kalle Ström, trevligt, säger han.
- Haddock Hansson, svarar Haddock.
- Haddock Hansson? frågar Molly.
- Ja, svarar Haddock, och undrar vad hon tänker på.
- Gick du på Högbergsskolan i Ludvika? frågar Molly.
- Ja, svarar Haddock, jag gick ut 1986.
- Jag också, vi stod på samma studentflak, jag gick i din parallellklass, säger Molly och ler brett.

Haddock bara stirrar på henne. Vad menar hon, hade de gått i samma skola? Hade de stått på samma lastbilsflak för 30 år sedan, med samma förutsättningar, och sedan valt helt olika vägar i livet? För att sedan hamna i samma hiss och inte känna igen varandra.

Både Molly och Haddock hade varit så nervösa efter studenten och fått höra så många goda råd att de hade fått känslan att det bara fanns ett bästa sätt att leva livet. Ingen av dem hade förstått vad det bästa sättet egentligen var, och oroat sig för att de skulle välja fel. Nu visade det sig att båda valt rätt, att båda fått vad de drömt om genom att följa magkänslan och hjärtat. Båda hade lyckats, även om de valt helt olika liv. Och nu hade de äntligen fått bekräftelse på det, genom att fastna i samma hiss 30 år senare. Det är precis som man säger, allt sker av en anledning, tänker Haddock.